

AVIORAKKAUTTA.

Ilän oli koko päivän sangen äreällä tuulella. Aamulla hänen työhön lähtiessään oli hänen vaimonsa puhunut maitolaskuista, leipärahoista, hatuista, vaatteista ja muista sensemmoisista tavalla joka oli saanut hänet sumealle mielelle ja sitten päivän mittaan oli kaikki tuntunut käyvän hieman vastabankaan, sillä ne maitopillit, leipärahat, hatut, puvut ja muut sellaiset olivat tanssineet hänen silmänsä edessä ja tehneet työnkin vastukselliseksi ja raskaaksi.

Kun hän illalla lähti työstään, tuntui kuin hän olisi kulkenut kohti äkäisintä karhua, vaativinta velkamiestä.

Hänellä oli nikkeli ja hän poikkesi kapakkaan ottamaan lasin olutta "sielun virkistykseksi". Mutta eipä se mitään vaikuttanut, tuntuihan hieman happamissa suolissa vöngertelevän, ne maitolaskut, leipärahat, hatut ja muut jäivät yhä etupuolelle.

Kun olisi toinen ja kolmas nikkeli, ottaisinpa nyt sydämen vahvistusta, ajatteli hän. Mutta niitäpä ei ollut, ja hän sai kävellä niine mielialoineen kortteeriinsa.

Ovella tuntui löyhähtävän vastaan hieman ummehtunut haju ja huoneessa näytti kaikki olevan hieman epäsiistiä ja epäjärjestyksessä.

Sanaakaan virkkamatta hän peseytyi ja asettui pöytään. Mutta ne sapuskat — ne tuntuivat niin epäonnistuneilta, tylyiltä, eikä niitä paljon ollutkaan. Harmitti niin saakelisti!...

— Mitä sinä olet täällä tehnyt pitkän päivän? Ei täällä ole edes kunnan suupalaa, — virkkoi hän pidätetyn kiukkuisesti.

— Mistä sitä ruokaa laittaa, — ärähti vaimo, hänkin kiukkuisesti.

— Enkö minä kannan joka pennin sinulle viikosta viikkoon?

— Vai joka pennin! Haiset nytkin kuin raukkitynnyri! —

— Nikkeli siihen vain meni.

— Nikkeli ja nikkeli... Eihän luulisj miehen olevan noin kelvottoman! Muut miehet...

— Ole nyt vaihi!

— Enkä ole! — Muut miehet huolehtivat toki perheestään, että on edes leipää, mutta sinä!...

— No tuki nyt suusi!

— Enkä tuki!... Sinä juot mitä saat, annat perheesi nähdä nälkää ja kulkea alastonna ja rekaleissa... kunhan itse saat!...

— No herran nimessä, pidä nyt suusi!...

— Minä en pidä, en pidä! Vai sinä tässä vielä suunnitkimaan, senkin!... Jos minä olisin tiennyt, niin en totta totisesti...

— Jos jumalaut et tuki leipäreikäsi, senkin lutka — lehmä, makaa päiväkaudet kuin ruustinna, ei siivoa huoneita, ei laita ruokaa, ei pese vaatteita...

— Vai lutka ja lehmä minä olen! senkin roisto ja vaimonsa rääkkääjä! — kiljasee vaimo ja tarttuu lautaseen viskatakseensa sen rakkaan aviopuolisonsa silmille. Mutta mies tarttuu käsi-varteen ja pidättää. Syntyy kamppailu "elämästä ja kuolemasta"... Ja sitten vaimo parahtaa itkemään, ulvomaan, tahallansa niin kovasti, että naapurit kuulisivat...

Miehen täytyy käydä häntä lohduttamaan, silittämään, hyväilemään...

Ja sitten he sylityksin sopivat, puhuvat kuinka tyhmiä ja pahoja he ovat, kuinka siitä olisi päässyt läpi niin ja niin... Ja he vannovat taas rakkautta ja hyvyttä toisilleen ja paneutuvat levolle käsi kaulassa...

Ja sitten luistaa viikot kuin messinkiböylällä. Ollaan niin hyviä toisilleen. Ei puhuta mitään maitolaskuista, leipärahoista, hatuista, hameista ja muista sellaisista. "Tulechan sitä hyvin toimeen näilläkin", tuumii vaimo. "Ja kyllä me vielä rikastutaan", sanoo mies. Ja he molemmat hyvänsuopaisesti toisilleen hymyilevät ja kilvan jakavat pienet puutteet ja tasottelevat epäkohtia.

Mutta kaikki kuluu, vanhenee ja jokapäiväistyy tässä maailmassa. Niinpä sopu ja rakkauskin. — Puikeltaa taas esiin maito-

laskut, leipärahat, hatut ja muut sellaiset, ja taas riidellänn, ta-
pellaan... ja taas uudistetaan rakkaus...

Sellaista se on tässä maailmassa: kun on vähä leipää, niin
rakkauskin nälkiintyy. Jos ihmiset olisivat hirveän viisaita, niin
myrkkyy ei pulpahtaisi noin katkerana ulos. Mutta silloinpa se
ehkä seisoi sitä kauemmin siellä pohjalla...

Vänkämukka.

TAFT KALASTUSRETKELLÄ.